

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 287/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie obcí pre separovaný zber Zemplín n. o. v likvidácii**, Cejkov 331, IČO 31 257 526, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s. r. o., Nerudova 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát Tomáš Tomčovčík, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 79Ek/683/2018 z 30. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 79Ek/683/2018 z 30. júla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým boli návrhy sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnuté. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obec Sirník sa ako oprávnený návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 25. októbra 2018 domáhal vymoženía istiny vo výške 741 168,00 eur a trov exekúcie proti sťažovateľovi ako povinnému. Ako exekučný titul v predmetnom konaní oprávnený označil svoje rozhodnutie označené ako výkaz nedoplatkov č. 216/2018-007 z 12. októbra 2018, ktoré obsahovalo súhrn nedoplatkov na poplatku za uloženie

odpadu podľa § 4 ods. 2, 3 a 6 zákona č. 17/2004 Z. z. o poplatkoch za uloženie odpadov v znení platnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len „zákon o poplatkoch za uloženie odpadov“).

3. Sťažovateľ v predmetnom konaní podal po sebe štyri návrhy na zastavenie exekúcie, v ktorých argumentoval nedostatkom formálnej, ale i materiálne vykonateľnosti exekučného titulu, zdôrazňujúc okrem iného aj nedostatok právomoci oprávneného vydať vo veci poplatkov za uloženie odpadov výkaz nedoplatkov, avšak bezúspešne. Všetky štyri návrhy na zastavenie konania boli uzneseniami okresného súdu zamietnuté.

4. V poradí piatym návrhom na zastavenie exekúcie z 15. júna 2020 sa sťažovateľ opätovne domáhal zastavenia exekúcie. Ďalší v poradí šiesty návrh na zastavenie exekúcie v predmetnom konaní podal sťažovateľ 11. augusta 2020 a následne ho podaním z 27. septembra 2020 doplnil. V rámci svojej argumentácie v tých návrhoch uviedol, že poplatok za uloženie odpadov nie je daňou v zmysle zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, preto výkaz nedoplatkov nemôže byť exekučným titulom podľa § 45 ods. 2 písm. g) Exekučného poriadku, ďalej že pri jeho vydaní nebol dodržaný procesný postup a samotný výkaz nedoplatkov nespĺňa zákonom predpísané formálne a materiálne náležitosti. Na podporu svojich tvrdení pripojil sťažovateľ k podanému návrhu aj vyjadrenie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 396740/2020 z 19. augusta 2020, z ktorého vyplýva, že poplatok za uloženie odpadov nemožno považovať za daň. Dňa 26. novembra 2020 okresnému súdu sťažovateľ zaslal aj upovedomenie Krajskej prokuratúry v Košiciach č. Kd 253/20/8800-9 z 24. novembra 2020, na základe ktorého doplnil svoju argumentáciu, poukazujúc na to, že výkaz nedoplatkov nie je administratívnym rozhodnutím, ale iba súhrnom neodvedených platieb, resp. vyčíslením dlžnej sumy, preto nemôže byť exekučným titulom.

5. Uznesením vyššieho súdneho úradníka okresného súdu z 8. marca 2021 boli návrhy sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 15. júna 2020 a 11. augusta 2020 zamietnuté. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením zamietnutá.

6. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že v napadnutom uznesení okresný súd nedal odpoveď na ním predložené relevantné námietky, v ktorých poukazoval na to, že oprávnený ako obec nemá vo veciach poplatkov za uloženie odpadov podľa zákona o poplatkoch za uloženie odpadov právomoc vydávať výkaz nedoplatkov podľa daňového poriadku, ktorý by mohol byť spôsobilým exekučným titulom, ďalej že poplatok za ukladanie odpadu nie je „daňou“ podľa daňového poriadku, preto výkaz nedoplatkov vystavený obcou nie je ani výkazom daňových nedoplatkov v zmysle daňového poriadku, ale ani exekučným titulom podľa § 45 ods. 2 písm. g) Exekučného poriadku, a napokon na to, že jeho vydaniu nepredchádzalo žiadne súdne ani správne konanie, v ktorom by sa mohol proti výške poplatku brániť či už riadnymi alebo mimoriadnymi opravnými prostriedkami.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, nezohľadniac pritom sťažovateľom predloženú argumentáciu týkajúcu sa exekučného titulu, ktorý podľa sťažovateľa nebol vydaný príslušným orgánom verejnej správy, v rámci konania, v ktorom by mohol uplatniť svoje námietky, pričom samotný výkaz nedoplatkov neobsahuje zákonom požadované formálne a materiálne náležitosti.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo na ochranu majetku.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom okresný súd:

a) popísal priebeh konania a obsah podaných návrhov na zastavenie konania z 15. júna 2020 a 11. augusta 2020, zhrnul závery okresného súdu uvedené v odôvodnení uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým boli návrhy sťažovateľa zamietnuté, ako aj obsah argumentácie sťažovateľa v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka;

b) okresný súd po preskúmaní uznesenia vyššieho súdneho úradníka dospel k záveru, že v predmetnej veci bol správne zistený skutkový stav, z ktorého bol vyvodенý správny právny záver a ten bol dostatočným spôsobom odôvodnený;

c) okresný súd nevyužil svoje oprávnenie podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku (neodôvodniť rozhodnutie), ale na zdôraznenie správnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka, na ktoré v podrobnosti odkázal, uviedol dôvody, pre ktoré túto exekúciu nebolo možné zastaviť, reagujúc predovšetkým na argumentáciu v sťažnosti sťažovateľa;

d) okresný súd konštatoval, že v skorších rozhodnutiach právne posúdil exekučný titul predložený oprávneným ako spôsobilý s poukazom na § 61k ods. 3 Exekučného poriadku; ďalej konštatoval, že sťažovateľ v návrhoch na zastavenie konania preskúmaných v tomto konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť od posledného rozhodnutia okresného súdu o v poradí jeho štvrtom návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu exekučného súdu; zároveň poukázal na to, že s obdobnou argumentáciou sťažovateľa sa už v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho návrhoch na zastavenie exekúcie riadne vysporiadal a nemá dôvod ju opakovať;

e) okresný súd dospel k záveru, že exekúcia je vedená na podklade vykonateľného exekučného titulu a povinný nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré mali nastať po vzniku exekučného titulu a napĺňali by niektorý z dôvodov zastavenia konania;

f) okresný súd identifikoval jednotlivé obsahové náležitosti dotknutého exekučného titulu (výkazu nedoplatkov), konštatujúc, že exekučný titul predložený v tomto konaní obsahuje všetky zákonné náležitosti stanovené § 89 ods. 2 daňového poriadku; vo vzťahu k námietke nedoručenia exekučného titulu okresný súd poukázal na § 89 ods. 3 daňového poriadku, v zmysle ktorého sa daňový dlžník neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti;

g) napokon sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa výrokov o náhrade neúčelne vynaložených trov spojených s podanými návrhmi na zastavenie konania;

h) na základe uvedených skutočností okresný súd podľa § 250 Civilného sporového poriadku v spojení s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietol.

12. Ústavný súd zo spisu okresného súdu v predmetnej veci zistil, že námietky týkajúce sa zákonnosti, resp. vecnej správnosti exekučného titulu (jeho vydanie oprávneným orgánom, neexistencia konania, v rámci ktorého by sťažovateľ mohol predložiť proti nemu svoju obranu, t. j. nepreskúmanie exekučného titulu) sťažovateľ okresnému súdu predložil už vo svojom prvom návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý bol doručený okresnému súdu 27. novembra 2018. Okresný súd o týchto námietkach rozhodol uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 14. februára 2019, ktorými ich zamietol. Sťažovateľ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo 14. februára 2019 podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu z 5. apríla 2019.

13. Exekučný poriadok poskytuje povinnému možnosť brániť sa voči začatej exekúcii podaním návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podať v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, pokiaľ má mať odkladný účinok (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku). Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat' len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

14. Z uvedeného je zrejmé, že návrh povinného na zastavenie exekúcie sa spravuje koncentračnou zásadou, čo znamená, že okresný súd námietky sťažovateľa preskúmal a poskytol na ne odpoveď už uznesením zo 14. februára 2019 v spojení s uznesením okresného súdu z 5. apríla 2019, proti ktorému sťažovateľ ústavnú sťažnosť nepodal.

15. Ústavný súd poukazuje na uvedené ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorých vyplýva, že úlohou okresného súdu v ďalších podaných návrhoch na zastavenie konania už nebolo odpovedať na sťažovateľove opakované námietky týkajúce sa formálnych a materiálnych náležitostí exekučného titulu, o ktorých už bolo rozhodnuté. Rozsah odpovede poskytnutej okresným súdom na opakovane predložené námietky sťažovateľa v napadnutom uznesení preto ústavný súd považuje za dostatočný a ústavne udržateľný.

16. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že argumentácia okresného súdu zodpovedá ustanoveniam Exekučného poriadku o zastavení konania, jeho závery v napadnutom uznesení nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné

a neudržateľné, ktoré by mali za následok porušenie uvedených práv sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu